

SZAKMAI ÖNÉLETRAJZ

KONDOR ENDRE

okl. sportszervező/sporttanár

Budapest, 1931. 04. 24. (Erdős Mária)

Az I. Világháborút repülőtisztként végigharcoló apámat példaképül véve 1947. 10. 01-én önként bevonultam a Honvéd Légierő 1.sz. Szakkiképző Osztályához, Tapolcára. Az újonc kiképzést követően, a repülési alkalmasság megállapítása után, hajózó állományba soroltak és megkezdődött a szakkiképzés. (Többünknek volt hátralévő gimnáziumi tanulmánya, ezeket - hathatós honvédségi segítséggel - a helyi gimnáziumban magántanulónként pótolni kellett, beleértve az érettségit is.) Az alapfokú repülőgép-vezetői kiképzés (Bücker Bü-131 [Csíz] és UT-2 [Galamb] gépekkel 1947. 11. hó közepétől 1948. február közepéig tartott, melyet a harciiskolai képzés követett március 31-ig, Aradó Ar-96/a [Varjú] gépekkel. Az előírt kiképzési követelményeket egy meghatározott szinten felül teljesítőket - így engem is - örvezetővé léptettek elő. A tanosztályt ekkor I/II. jelzéssel harci osztállyá szervezték át. Beosztásom a csatarepülőket kísérő vadász-századba szolt, melyet Jak-9P [Vércse] vadászgépekkel szereltek fel. A típus-képzés után az év végére elértük a hadrafoghatósági fokot. A kiválóan teljesítőket (a parancsnoki állományból is) újfent előléptették. Tizedes lettem. Az alakulatot 1948 őszén áthelyezték a Budaörs-i Repülőtérrre, ahol 1949. 09. 30-án feloszlatták.

Ezt követően a Kilián György Hajózó Tiszti Iskolára (Szolnok) vezényeltek, de minthogy akkor ott csak kezdő növendékekkel foglalkoztak, az alakulatoktól érkezők a KGyHTI állományában, de helyileg Budaörsön, a Vasvári Pál Szakkiképző Tiszti Iskolán kezdték meg tanulmányaikat. 1950. 09. 29-én avattak alhadnaggyá. A Kilián Tisztiiskola állományában immár tisztként először Kecskeméten elvégeztem a Légierőnél akkor rendszeresítésre került Jak-11 „Ölyv” vadász-iskolagép típusanfolyamát, mely után a Tisztiiskola 2. harckiképző századában lettem oktatótiszt. Ezt a beosztást 1951. 05. 15-ig töltöttem be, ekkor vezényeltek Kunmadarasra, az akkor felálló 62. vadászrepülő ezredhez, melynek kötelékében kaptam kiképzést (szovjet oktatókkal) az országban az első 35-ös csoportban a Mig-15 „Sas” típusú sugárhajtású vadászgépre. A sikeres típusvizsga után már nem kerültem állománytáblára, mert többed-magammal eltávolítottak a hadseregből. (Az ezzel kapcsolatos légierő-parancsnoki levelet mellékelem.)

A polgári életben való elhelyezkedésem nem volt zökkenőmentes. Kirúgott tisztként nem szívesen alkalmaztak, még segédmunkásnak sem. (Gimnáziumi érettségi bizonyítványomat az elhárítóasztal elkobozta azzal a felkiáltással, hogy „a nép ellenségének erre nincs szüksége!” Szerencsémre sikerült egy jóindulatú pártfogóra szert tennem, s olyan munkahelyre kerülni, ahol gépkocsiveetői jogosítványt és munkakört tudtam szerezni. Mint ilyen, 1956-ban jelentkeztem esti tagozaton közlekedésgépészeti technikumba, ahol elutasítottak. A következő évben az igazgató azt közölte: „most már felvehetem”. 1960-ban végeztem. Technikusként az Egyesült Izzó Gépgyárában helyezkedtem el. Ez idő tájt már foglalkoztam természetjárással, s ezüstjelvényes túravezetőként (1969-ben) - levelező tagozaton - felvételiztem a Magyar Testnevelési Egyetemre. Okleveles sport-

szervezői/ sporttanári diplomámat 1974-ben vettem kézhez. Ennek birtokában a Vasas Izzó Sportkörben kaptam sportvezetői állást.

1956-ban az Orvosegyetem I. Sebészeti Klinikáján voltam önkéntes mentőgépkocsi-vezető. (Bővebbet l: Balás-Piri László: Emberek fehérben c. könyvében.)

A természetjárásban is előre tudtam lépni. 1970-ben a Budapesti Természetbarát Szövetség Oktatási Bizottságának vezetője lettem, 1971-ben teljesítettem az aranyjelvényes túravezetői képesítés feltételeit. Több alap- és középfokú túravezetői és természetbarát sportvezetői tanfolyam oktatója, vezetője voltam, ezek részére képzési anyagokat készítettem, E minőségemben kért fel a Csillebérci Úttörő Nagytábor felnőtt vezetők - a hazafias nevelést elősegítő - honismereti jellegű turisztikai képzésének megszervezésére, melyet általam kiválasztott sporttársaimmal éveken át folytattam. 1979-ben lettem a Magyar Úttörők Szövetsége Táborozási és Turisztikai Szakbizottságának meghívott tagja. Feladatom az ugyancsak a hazafias nevelés elősegítését célzó honismereti jellegű úttörő vándortáborok szakmai megtervezése és kivitelezésének vezetése, a vándortábor-vezetők képzésének megszervezése és az ehhez csatlakozó szabályok kidolgozása, módszertani anyagok megírása volt. E tárgykörbe tartozott a „Budapest Úttörő Turistája jelvénytulajdonos túramozgalom kidolgozása is, és ekkor írtam meg a két kiadást megért „Úttörővezetők turisztikai zsebkönyve” című Szakosztályomban ugyanakkor négy úttörőcsapat és egy nevelőotthon turista szakkörének patronálását kezdeményeztem és segítettem. 1990-ben a Magyar Természetbarát Szövetség Választmánya „a természetjárás területén kifejtett kimagasló munkája elismeréseként” a THIRRING GUSZTÁV EMLÉKPLAKETT kitüntetést adományozta számomra..

1998-ban a társadalmi változások idején részt vettem a cserkészélet újjászervezésében. (Gyermekkoromban cserkész voltam, 1948-ban szereztem segédtszti képesítést.)

1989/90-ben több tisztképző tábort szerveztem s vezettem. E tevékenységemmel teljesítettem a legmagasabb cserkésztszti képesítés, a csapattiszt, követelményeit. 1990 és 1998 között a Magyar Cserkész Szövetség honismereti és turisztikai vezető-tisztként működtem. Akkoriban látott napvilágot a „Cserkészek portyázó könyve” c. munkám, mely ismert és szívesen használt a cserkészletben.

A cserkészlet újjászervezése idején (1989) magam is szerveztem csapatot, mely a mai napig működik. Ez az 513. sz. Bem József tábornok lengyel-magyar cserkészcsapat, melyet a Honvédsereg 1849. évi dicsőséges tavaszi hadjáratának fénylő csillagáról, a két testvérnemzet közös katonahőséről neveztünk el. (Csak emlékeztetőül: a cserkészletet egy angol katonatiszt, lord Robert Baden-Powell tábornok alapította, elve szerint a Hazának hasznos állampolgárt nevelni.

Szakmai irodalmam: 7 társ- 21 egyéni szerzőségű könyv és 237 újságcikk. (Különböző újságokban, szakmai- és egyéb folyóiratokban, pl.: a Bólyai Hiradóban, az Aviatorban, a Honismeretben, a Turista Magazinban, a Magyar Cserkészben, a Głos Polonii és a Polonia Węgierska lengyel nyelvű folyóiratokban. A Magyar Tudományos, Üzemi és Szaklapok Újságíróinak Egyesülete 1999-ben BRONZ TOLL oklevéllel jutalmazott. Itt szeretném meg-említeni a „Budapest Úttörőturistája” jelvénytulajdonos mozgalom átdolgozását a Budapesti Természetbarát Szövetség kérésére, „Budapest Gyermekturistája” honismereti jellegű jelvénytulajdonos mozgalommá.

1990-ben kértem a HM-ben a rehabilitációm. Igazolták szolgálati időmet és helyreállították (alhadnagyként) tiszti állományomat. Amikor ez a rendfokozat megszűnt tiszti kategória lenni, hadnaggyá, 1995-ben főhadnaggyá léptettek elő. Tagja vagyok a Honvéd Hagyományőrző Egyesületnek. 2003-ban kaptam kézhez tisztté avatásom 50. évfordulójára az ARANY DÍSZOKLEVELE-t. 2006-ban a Bólyai János Honvéd Alapítvány Kuratóriuma „a Honvéd Hagyományok ápolása érdekében végzett kiemelkedő teljesítményéért” BÓLYAI JELVÉNY-nyel tüntetett ki. Ugyanebben az esztendőben a Magyar Pedagógiai Társaság „a magyarországi gyermek- és serdülőszervezetek körében több évtizeden át kifejtett áldozatos nevelőmunkája elismeréséül” számomra VASVÁRI PÁL DIPLOMÁ-t adományozott. 2007. 10. 01-én a Honvédelmi Miniszter „a honvédelem érdekében huzamosabb ideje végzett kiemelkedő tevékenységéért” nyá. századossá léptetett elő.

Budapest, 2008. 01. 14.

Kondor Endre
1083 Budapest,
Apáthy István utca 12.